

ל"ג לעומר

הילולת רבי שמעון בר יוחאי

מאת מו"ר ציס"ע הגאון המקובל

רבי נסים פרץ זצוק"ל

תומלל ונערך מהקלטה של שיחה שנמסרה במסגרת סיום הזוהר בל"ג לעומר תשי"ע.

לשבת ללמוד, מה יש לו מזה? מה זאת אומרת שנתכרכמו פניו של רבי שמעון?

טוב, נניח ונבין למה הוא נפגע, אבל במה מנחם אותו רבי עקיבא? – די לך שאני ובוראך מכירים את כוחך. ככה מדברים? היה צריך להגיד: שבוראך, וגם אני, מכירים את כוחך. אני ובוראך? איזה מן משפט זה?

נבוכדנצר (שהיה אז סופר המלך), כשראה את האגרת שרצו לשלוח לחזקיהו מלך יהודה (ובה כתוב שלום למלך חזקיהו, שלום לעיר ירושלים, שלום לאלוקים הגדול), הוא קפץ עליהם ואמר, מה אתם מקדימים את העבד לפני רבו? אתם אומרים חזקיהו לפני מלך מלכי המלכים? בשביל שלוש פסיעות שהלך לקראתם, זכה הוא וזרעו וזרע זרעו למלוכה (פנהדרין צ"ו ע"א). אז איך רבי עקיבא אומר "אני ובוראך"?

כדי להסביר את זה, ידוע שב'שערי קדושה' (חלק א' שער ג'), רבנו חיים ויטאל כותב שיש דרגה של צדיק, יש דרגה של חסיד, ויש קדוש. שלוש דרגות. אני אומר את זה בקיצור, צדיק עושה מה שמוטל עליו. עושה כל מה שכתוב בשולחן ערוך אחד לאחד, עושה הכל, לצאת ידי חובה – חובת הדין, חובת הדת, אבל לא מעבר. חסיד עושה באהבה. לא מחפש לצאת ידי חובה, אלא עושה גם דברים שהם בגדר חסידות, עושה גם מה שלא חייב. חסיד. אז מה יש יותר גדול מזה?

הרי ידוע מה זה צדיק. צדיק זה 'נגלה', מי שהולך רק על פי הנגלה הוא צדיק. מי שהולך על פי רבי שמעון בר יוחאי נקרא חסיד, כי בזוהר כתוב דברים שהם לא כותבים בהלכה, ואינם חיוב לכל אדם.

אומר ר' חיים ויטאל שיש עוד דרגה, הדרגה השלישית היא חסיד קדוש. הצדיק והחסיד, שניהם, המרכז של החיים זה הם. הם רוצים. זה רוצה לצאת ידי חובה של צדיק, וזה רוצה להיות חסיד עם הקב"ה, 'גמיל נפשו איש חסד' (משלי י"א י"ז), הוא דואג בעיקר לעצמו. הוא

מורי ורבותי, באמת שהיום הזה הוא נעלם, נעלם. עדיין אנחנו צריכים לבקש "גל עיני ואפיטה נפלאות מתורתך" (תהלים קי"ט י"ח). הגל הזה, "עד הגל הזה" (בראשית ל"א נ"ב), עוד לא התגלה. אני אומר משהו למעלתו של רבי שמעון. אני זוכה כמעט כל שנה להגיד את המילים האלה, פה ושם בהזדמנויות שונות.

כתוב (ירושלמי סנהדרין ו' ע"א) שכשרבי עקיבא רצה להסתלק מן העולם, מה הוא עושה? – ממנה מישחו במקומו. אפילו שאינו בדיוק כמותו, אבל צריך מישחו שימשיך את הדרך, אי אפשר להשאיר את העולם בלי מנהיג. הוא אסף את כל התלמידים שישבו לפניו, אמר להם מה שאמר, וקם ומינה את רבי מאיר בעל הנס, רבי מאיר! רבי עקיבא הסתכל וראה שנתכרכמו פניו של רבי שמעון בר יוחאי, נהיו בצבע כורכום, נתכרכמו. כלומר שהוא פשוט נפגע, נפגע רבי שמעון בר יוחאי. אמר לו רבי עקיבא, למה אתה נפגע? דיך שאני ובוראך מכירים את כוחך. ונרגע רבי שמעון בר יוחאי, נהיה פתאום אדום, הצבע חזר ללחיו.

זה לא מובן! רבי שמעון יפגע? מה יש להפגע? בגלל שמינו את רבי מאיר? מה זה, כמו אנחנו, שממנים את פלוני וכולי' ואנחנו נפגעים?

בעל 'חובת הלבבות' כותב, שיש צדיקים שמגיעים למידת ההשתוות (שער ה' פ"ד; שער ו' פ"ו). מה זה מידת ההשתוות? כתוב ב'חובת הלבבות' שכשאתם מתעלה – בין אם יורקים עליו, ובין אם משבחים אותו, זה אותו דבר בשבילו. למה? כי הוא לא אכפת לו, הוא יודע שהכל זה מאת השם. אם זה מאת השם, אז מה ההבדל זה או זה? – הכל זה טוב! ואם החסיד של בעל 'חובת הלבבות' מגיע למידת ההשתוות, אז רבי שמעון בר יוחאי שעבר את כל המדרגות שיש בעולם, אז הוא נפגע שמינו את רבי מאיר? אהו, "שנא את הרבנות" (אבות א' י'), פחות להתעסק בעניני העולם הזה ויותר

המרכז, הוא רוצה שיהיה לו עולם הבא, שהוא יהיה חשוב אצל הקב"ה, להתקרב אל הקב"ה.

אבל יש בן אדם קדוש, חסיד קדוש, שאצלו "בְּלִתִּי לֵה, לְבָדוּ" (שמות כ"ב י"ט). לא איכפת לו מעצמו שום דבר, אך רק הקב"ה. קדוש להשם. "לְקָדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד" (ישעיהו נ"ח ג) מאן הוא קדוש ה' – דא רבי שמעון בן יוחאי, כך כתוב בזוהר (אדרא רבא, פ' נשא קמ"ה ע"א). קדוש השם מכובד זה רבי שמעון בר יוחאי. קדוש להשם, אבל בצורה שאין כדוגמתה.

אין צורך להביא דוגמאות. רבי שמעון, הויץ מהמערות, וחוץ מהזוהר, הוא היה סמל ודוגמה של לומד תורה בעיני התנאים בני דורו. לפני שנכנס למערה, לפני הזוהר. "לא שנו אלא כגון ר"ש בן יוחי וחביריו שתורתן אומנותן, אבל כגון אנו – מפסיקין לק"ש ולתפלה" (שבת י"א ע"א), אפילו מתפילה היה פטור מרוב הקדושה שלו.

אז למה זכה רבי שמעון בר יוחאי? רבי שמעון בר יוחאי זכה לדרגה שאצלו אין שום דבר לעצמו, הוא לא חשב על עצמו, אף פעם לא לקח כלום. מה הראייה? תראו מה היה במערה, בתוך החול, הוא היה מאושר, ובטח שהוא היה דבוק בהשם בצורה הכי גבוהה. דרגות גבוהות.

אחרי שהסברנו מהי דרגתו של רבי שמעון... איך אנחנו מסבירים? או לנו מיום הדין! אנחנו מסבירים רק לעצמנו מה דרגתו של רבי שמעון, לא שאנחנו מסבירים את רבי שמעון. הצדיקים הקדושים שהם דבוקים בהשם, אם אתה רוצה להסביר אותם, אומרים לך "אַל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיָחֵי" (תהלים ק"ה ט"ז). אי אפשר לנגוע בהם, כי אתה נוגע בהשם, שנאמר "תִּתְקַר אֵלֶיךָ תִּמְצָא?" (איוב י"א ז). איך אפשר לתפוס את המציאות של השם? – זה המציאות של הצדיקים. הם כל כך דבוקים, שאין להם לעצמם כלום, הם אש! כמו נר בתוך האבוקה.

רבי עקיבא, רבו של רבי שמעון. לרבי עקיבא היו הרבה רבנים. הוא התחיל ללמוד תורה בגיל ארבעים. זה לא ילד שלמד א-ב, שיש לו רבו מובהק, כמו מי שלמד בישיבה קטנה או בישיבה גדולה. רבי עקיבא התחיל ללמוד א-ב בגיל ארבעים, כשכל הישיבות כבר מסיימים, אפילו האברכים בכוללים מתחילים לצאת לחפש פרנסה, כבר נגמר הכל, כשיש לו כבר עשרה ילדים או משהו, הוא כבר מתחיל לחשוב משהו אחר. אז רבי עקיבא רק אז מתחיל ללמוד אל"ף קמץ – א. אז לכן היה לו צמאון גדול ללמוד, הוא למד מכל החכמים, מרבי אליעזר, מרבי יהושע, רבי אלעזר בן עזריה, הוא למד מרבי טרפון, מנחום איש גמזו, ממי הוא לא למד? איך אומרים, הוא לא רק למד "מה אומר ר' דויד" אלא "מה אני אומר". הרב שלי אמר ככה, מה אני מוסיף

על זה. אתם יודעים מה החילוק בין מה ר' דויד אומר לבין מה אני אומר? ככה היו אומרים בישיבת חברון, שבפנוביץ' לומדים מה אומר ר' דויד, בחברון היו אומרים מה אני אומר. הראש ישיבה שיגיד מה שהוא רוצה, אבל מה אני מחדש, מה אני מוסיף.

שמעון העמסוני, אחד מרבתי של רבי עקיבא, היה דורש כל ה"את"-ים שבתורה (פסחים כ"ב ע"ב). למשל, "כבד את אביך ואת אמך". חכמים דרשו הרבה דרשות על זה, אבל אחת מהן "את אביך" – "את" בא לרבות חמיו. זה אבא של אשתך, זה אותו דבר, אשתו כגופו, אז זה אבא שלך. אז למה אתה מתבייש לומר לו אבא? זה אבא שלך! אתה צריך לכבד אותו באותו כבוד שאתה מכבד את האבא שלך. "ואת אמך" – "את" בא לרבות חמותו. כי התורה היתה יכולה להגיד "כבד אביך ואמך", אז מה זה "את"? ה"את" בא לרבות. וכך הוא דרש את כל ה"את"-ים ואמר דרשות נפלאות. כשהגיע לפסוק "אַתְּ ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא" (דברים ו' י"ג) ולפסוק "וְאַהַבְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים ו' ה) – פרש. אמר מה אני ארבה? אפשר לאהוב ולירא מזולתו יתברך? לא שייך. אנחנו עובדים רק לקב"ה, לא שייך לרבות עוד מישהו. הרים ידיים ואמר להם, אני פורש.

אמרו לו, מה תעשה עם כל ה"את"-ים שדרשת? אמר להם, כמו שאני אקבל שכר על מה שדרשתי, אני אקבל עכשיו שכר על מה שפרשתי. עד שבא רבי עקיבא ודרש "את ה' אלוך תירא" – לרבות תלמידי חכמים, "ואהבת את ה' אלוך" – לאהוב תלמידי חכמים. איך אתה לא פחדת רבי עקיבא? מה זה? איזה דבר זה? רבך פוחד לדרוש ואתה הולך ודורש?

מה למד רבי עקיבא? איך פתאום השתנתה הסברא? כוונתו של רבי עקיבא היא שאי אפשר לירא מהשם ואי אפשר לאהוב את השם בעצמך. אתה לא יודע איך עושים דבר כזה. אתה חייב להדבק בתלמידי החכמים ואז תלמד יראת השם ואהבת השם, זה ה"את". זה לא בא להגיד שצריכים לירא מעוד בן אדם או לאהוב עוד בן אדם. אהבת השם ויראת השם אין לה חילופין. אי אפשר להחליף אותה, אין לה ממלא מקום. אבל, אם אתה רוצה ללמוד... זכינו להיות אצל האדמו"ר מלעלוב (רבי משה מרדכי בידרמן זצוק"ל), היתה לו יראת השם! כשהיה אומר "לפנינו נעבוד ביראה ופחד" (מתוך ברכה מעין שבע), היית רואה יראת השם ואהבת השם, איך מקיימים אותה.

מה הכוונה? הגמרא אומרת (ברכות ל"ג ע"ב), אמר משה רבנו לעם ישראל, "וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל – מָה ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁאֵל מְעֻפָּד? – פִּי אִם לִירְאָה אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים י' י"ב), בסך הכל יראת שמיים. שואלת הגמרא אפוא יראת שמים מילתא זוטרתי היא? האם יראת השם זה דבר כל כך קטן שהוא אומר לעם ישראל "מה ה' דורש מעמך?" מתרצת הגמרא, לגבי משה מילתא זוטרתי

היא! הפשט הפשוט של הגמרא הוא שלמשה רבנו היו כל כך הרבה מעלות גדולות ורבות, ולגבי יראת השם זה דבר קטן. אבל, לא רק זה הפרוש. הפרוש הנוסף הוא, מי שרוצה יראת שמים, אם אתה "לגבי משה", כלומר אם אתה מתחבר לתלמידי חכמים, אז יראת שמים זה כלום בשבילך, אתה יודע איך ללמוד את זה. זו הכוונה של רבי עקיבא. "ואהבת את ה' אלקיך", אתה רוצה ללמוד אהבת השם? אתה רוצה ללמוד את כל דרכי התורה? – הדבקות בתלמידי החכמים מלמדת את האדם איך להתנהג בדרכי תורה ואיך ללמוד – זה עיקר הלימוד. זה מה שאמרו (ברכות מ"ז ע"ב), אפילו קרא ושנה ולמד הרבה, אם לא שימש תלמידי חכמים, הוא עדיין עם הארץ. למה? כי אם הוא לא שימש תלמידי חכמים, הוא לא יודע איך להוציא את הלימוד מהכוח אל הפועל. אז לכן בא רבי עקיבא ושכלל את הענין, ש"את ה' אלוך תירא" זה לרבות תלמידי חכמים.

אי אי אי, יש זוהר, סתם זוהר. סתם זוהר זה רבי שמעון. איפה שכתוב רבי אבא זה רבי אבא, איפה שכתוב רבי אלעזר זה רבי אלעזר וכו', אבל אם לא כתוב מי אמר, זה רבי שמעון. וסתם זוהר מסביר פסוק "שָׁלַשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה פֶלֶא זְכוּרָךְ אֶל פְּנֵי הָאֱדֹן | ה'" מאן פני האדון ה' – דא רבי שמעון בן יוחאי (זוהר פ' בא ל"ח ע"א). רבי שמעון אומר, נהרב בית המקדש? אין לך איפה לראות ולהראות? אין לך איפה לראות את השם? תבוא אלי! דא רבי שמעון! איך אפשר? אין אפילו "את", אפילו "את" אין! איך אתה דורש ככה?!!!

רבי שמעון למד מרבי עקיבא. אתה שכללת את התורה של רבך שמעון העמסוני, גם אני רוצה לשכלל את התורה. הוא שכלל שגם איפה שאין את המילה "את", אפילו אם רק כתוב השם בלבד, זה לרבות תלמידי חכמים. אתה רוצה לראות את השם? תבוא אלי! אבל זה בתנאי – אם הוא תלמיד חכם בדרגה של צדיק, אפילו דרגה של חסיד, אז זה "את" השם אלוך תירא. אבל אם אדם הוא קדוש להשם, אז פה אתה רואה את השם. איפה הקדוש ברוך הוא? הוא בלתי נתפס, לית מחשבה תפיסה כך כלל (תיקוני זוהר י"ז ע"א), דבר מופשט, לא שייך תפיסה כלל, איך אנחנו יכולים לתפוס בו? הרי "לא יראני האדם וחי" (שמות ל"ב כ). אם אתה רואה בן אדם שכולו להשם, כשאתה מתקרב אליו – אתה רואה את מציאות השם. אתה מרגיש, אתה חש. אז לכן הוא הוציא אפילו את המילה "את". איפה שכתוב "השם", אפילו עם פסק. קדוש השם מכובד – דא רבי שמעון בן יוחאי (אדרא רבא, פ' נשא קמ"ה ע"א).

אז ככה דרש רבי שמעון. למה הוא דרש ככה? כי הוא הגיע למעלה למעלה, למדרגת החסיד קדוש של בעל 'חובת הלבבות', מידת ההשתוות. והוא ידע מי הוא,

וידע מה הוא, וידע שאין לו כלום לעצמו. הכל להשם. וככה באמת היה משה רבנו, "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" (במדבר י"ב ג). משה רבנו הגיע לדרגה של "שכינה מדברת מתוך גרונו" (ע"פ זוהר פ' פנחס רל"ב ע"א). לא היה שום דבר של הפסק בינו לבין הקב"ה, אז ראו את הקב"ה דרכו. "ויקהל העם על אהרן, ויאמרו אליו קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו – כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים, לא ידענו מה היה לו" (שמות ל"ב י"א), רצו את השם דרך משה.

וידוע שרבי שמעון זה משה, רבי שמעון ומשה זה היינו הך. אותו הדבר. מה שהיה הוא שיהיה. אתפשותיה דמשה בכל דרא ודרא (תיקוני זוהר תיקון ס"ט). בכל דור ודור חייב להיות צדיק אחד גדול, בחינת משה רבנו, שכולל כל הצדיקים והוא מנהיג, או בגלוי או בהסתר, מנהיג את כל הדור.

אז רבי שמעון ידע מה הוא, אבל בן אדם זה בן אדם. כשרבי עקיבא עמד למנות את ממלא מקומו, רבי שמעון אמר בלבד, בטח את מי הוא ימנה? אני יודע מה הדרגה שלי ומה הדרגה של חברי, ואני יודע לאיפה הגעתי. כשהוא ראה שרבי עקיבא מינה את רבי מאיר נתכרמו פניו. אמר אוי ואבוי כנראה זה דמיונות, כי רבי עקיבא, רבי, הוא יודע מה אני, ואם עכשיו הוא החליט ככה, אז כנראה רבי מאיר הוא באמת למעלה ממני. וכל מה שאני דרשתי, וכל מה שאמרתי, זה הכל חס ושלום דמיונות. הוא לא נפגע שמינו את רבי מאיר, הוא התבייש מעצמו שהוא טעה בדרגה של עצמו!

קפץ עליו רבי עקיבא ואמר לא לא לא, לא טעית, אני שדרשתי "את השם אלוך תירא", אני, לכן הקדים "אני". אני שדרשתי "את השם אלוך תירא" – "את" לרבות תלמידי חכמים, ואתה שכללת את זה (שגם היכן שכתוב השם בלבד, כלומר "בוראך", זה גם לרבות תלמידי חכמים, ר"ר), אז "אני" "בוראך" מכירים את כוונתך! אתה צריך להנהיג את העולם בסתר, בנסתרות הבורא. אתה תמשיך את אור האינסוף דרך כל העולמות, א"ק אבי"ע, וזה יביא את התיקון לכל הנשמות מכאן ועד סוף הדורות. אבל צריך פה מנהיג אחד שינהיג את העולם עם משניות, עם פשט, שולחן ערוך, פוסקים. צריך להנהיג את הדור לפי מה שהוא, אז רבי מאיר הוא הממלא מקום.

די לך שאני ובוראך, אי אי אי, רבי שמעון בר יוחאי. האור של רבי שמעון בר יוחאי, אי אפשר לתאר אותו. אם אנחנו אומרים שזה משה רבנו אז הכל מתורין, אז כל הענינים מתורצים. והוא אומר באמת, אסתדנא עלי, כך הוא אומר באדרא רבא (זוהר פ' נשא קל"ב ע"ב), אני מעיד עלי שמים וארץ, שאני רואה עכשיו מה שאף אחד לא ראה מזמן משה רבנו עמד על הר סיני

פעם שניה. כלומר זה דרגות גבוהות מאוד כמו משה רבנו בלוחות השניים, הוא לא אמר בלוחות הראשונים. והזוהר מלא עוד הרבה משבחי של רבי שמעון בר יוחאי.

הנקודה העיקרית. דבר ראשון, צריך לעזוב הכל וללכת למירון, זה דבר ראשון. היום (ליל ל"ג לעומר), מחר (יום ל"ג לעומר), צריך ללכת למירון. רבי שמעון במירון בל"ג לעומר זה לא רבי שמעון באמצע השנה. גם באמצע השנה כולם נוהרים לשם, אבל מי שמעם את רבי שמעון בל"ג לעומר, יודע שזה משהו אחר.

זה לא שהולכים לציון. לא צריך לטרוח להכנס לתוך הציון. הוא נמצא שם רוקד חי בהקיץ. אנחנו לא רואים אותו, אבל הוא מסתובב בין כל אלה שבאו למירון עד תחתית ההר. לו יצויר שאדם קשה לו ללכת, שילך עם אוטובוס עד מירון, ירד מהאוטובוס, יגיד איזה קצת זה, קצת תפילה, יעלה לאוטובוס ויחזור הביתה. מספיק. ראית את רבי שמעון ורבי שמעון ראה אותך. לראות ולהראות. פעם ראיתי את בבא סאלי ככה. בא דקה אחת, אפילו לא ירד מהאוטו, לא יודע מה עשה, כמה דקות, וזהו, אמר לנהג תחזור. עשה את כל הדרך מנתיבות עד מירון. כלומר, לקלוט את האור וללכת הביתה.

דבר שני, רבי שמעון בר יוחאי זה הזוהר. מי שעדיין אין לו סדר בלימוד בזוהר, צריך להתעורר, צריך להתחזק.

מספרים על רבי משה פיינשטיין זצוק"ל, היה פוסק הדור. אומרים שהיה עונה לתשובות בשלשה מלפונים בבת אחת. גאון עולם. פעם אחת הוא עשה סיום הש"ס והזמין את כל גדולי הדור ואת כל התלמידים שלו, ולקח אולם עם תזמורת שלמה והיתה שמחה גדולה מאוד. ואז קם אחד הרבנים, יהודי זקן, מבוגר, ואמר לו מורנו ורבנו, מה, רק עכשיו סיימת את הש"ס? איך אתה פוסק הלכות בלי לסיים את הש"ס? מה, אתה למדת רק שולחן ערוך בלי הגמרות? איזה פוסק יכול לפסוק ככה?

אמר להם רבי משה פיינשטיין, אני אספר לכם. אתם יודעים, יש לי אוטובוס שבו אני נוסע לבית הדין. אם

אני אקח את האוטובוס הבא, אני אאחר לבית הדין וזה לא מתאים, צריך להגיע בזמן. אבל כשאני לוקח את האוטובוס שלפניו אז כשאני מגיע לבית הדין, הדיינים עדיין לא מגיעים וגם האנשים עדיין לא מגיעים. ואז יש לי בערך חמש עד שבע דקות עד שמגיעים הדיינים ואנחנו יושבים לדון. השבתי מה אני אעשה כדי שהשבע דקות האלו לא ילכו לאיבוד? החלטתי להתחיל ללמוד ש"ס בשבע הדקות האלה, ועם החמש עד שבע דקות האלה גמרתי את כל הש"ס, ובשביל זה עשיתי סיום והבאתי אתכם לפה לאולם כדי להראות שיש קונה עולמו בשעה אחת. לא רק בבית המדרש אדם לומד ומסיים, אלא אפילו ביני לביני.

גם פה אני צועק לפעמים במוצאי שבת, מורי ורבותי הגאולה תבוא בזכות רבי שמעון, בזכות הזוהר, בואו, בואו ותלמדו חמש דקות. אני אומר חמש דקות, לא איכפת לי שאחד ישב חמש דקות, ואחר כך ילך. אבל אנחנו לפעמים יושבים עשר דקות, רבע שעה, תלוי לפי כמות האנשים, כל אחד קורא קטע בתורו ומסיימים. גומרים, אומרים קדיש, שרים שיר של בר יוחאי, והולכים הביתה שמחים, עם קצת זוהר שמזהיר את הנשמה. מהלימוד הזה של העשר דקות, רבע שעה, נגמר כל הזוהר.

איך התחלנו את זה? אני חייב לספר, בשביל לגרום עילוי נשמה למו"ר אבי עליו השלום. לפני חמש עשרה שנה מו"ר אבי ע"ה נפטר. ורציתי לעשות לימוד לעילוי נשמתו, שכל האחים והאחיות יבואו הביתה, והאמא היתה מכינה סעודה רביעית, וגם ציבור מבית הכנסת היו באים, שיהיה לנו עשרה ויותר. מי שרצה בא. והיינו קוראים לפי הסדר הזה, כל אחד קורא קטע בתורו, ומיד עושים ברכות, וסעודה רביעית. כשנגמרה השנה אמרתי אוי ואבוי, מה, לא חבל להפסיק עד לאיפה שהגענו אחרי שנה שלמה שלמדנו כל מוצאי שבת? מיד אמרתי נעתיק את זה לבית הכנסת. ואז הכרזנו על זה, וזה המשיך והמשיך עד שסיימו עכשיו. אז זה לזכותה של אותה נשמה, מו"ר אבי עליו השלום, שסיימו. ובע"ה במוצאי השבת הבאה, אנחנו מתחילים מבראשית.

הערה: כידוע אין בכוחו של תמליל שיחה להעביר את כל המסרים החשובים שאפשר לקבל כאשר שומעים את השיחה עצמה. לכן מומלץ מאד להאזין לדברי קודשו של כ"ק מו"ר זיע"א ולשמוע את כל השיחה מתחילתה ועד סופה, דברים כהויתם. ואם נפלה שגיאה באיזה פרט בהקלדת ועריכת התמליל הנ"ל, ה' הטוב יכפר בעדנו

"**קם רבי חייא על רגליו ואמר: עד השתא בוצינא קדישא מסתבל עלן. השתא לאו הוא עין אלא לאשתדלא ביקריה**" (אדרא זוטא קדישא דף רצ"ו ע"ב)
ניתן לצפות בשיחה זו ולהוריד עלון זה מהאתר וכן לקבלו במייל. להצטרפות לרשימת תפוצה או להקדשת עלונים נא לפנות לרפאל רחמים:
rr4487@gmail.com | 054-481-4487 | sites.google.com/site/RabbiNissimPeretz